

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5385/2019
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Урош М. Тешмановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради утврђења, стицања без основа и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5523/2016 од 31.10.2018. године, у седници одржаној дана 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5523/2016 од 31.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 46/16 од 04.04.2016. године, ставом I изреке, утврђено је да је тужилац власник стана бр. .. у ..., ул. ... број .., на ... спрату, по структури петособан, површине 179,56 м², која се налази у стамбено-пословној згради, изграђеној на кп бр. ..., уписаној код Службе за катастар непокретности ..., у лн бр. ..., који се води за катастарску општину ..., као зграда бр. ..., који је привремено одузет на основу решења ПОИ бр.5/10 од 10.02.2010. године, Вишег суда у Београду – Посебног одељења – истражни судија. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев у делу да суд утврди да је тужилац власник новца у износу од 15.000 евра који је из предметног стана привремено одузет на основу решења ПОИ – По1 бр.12/10 од 04.03.2010. године, Вишег суда у Београду, Посебно одељење – истражни судија. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужена врати – преда у несметану државину стан бр. .. у ..., бр. ..., на ... спрату, по структури петособан, површине 179,46 м², који се налази у стамбено-пословној згради изграђеној на кп бр. .. уписаној код Службе за катастар непокретности ..., у ЛН бр. .. К.О. ..., зграда бр... Ставом IV изреке одбијен је тужбени захтев у делу да тужена тужиоцу врати – плати износ од 15.000 евра са каматом по стопи коју утврђује Београдска централна банка од 04.03.2010. године до исплате. Ставом V изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужена на име накнаде за употребу туђе ствари, горе наведеног стана, исплати износ са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом VI изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 5523/2016 од 31.10.2018. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 46/16 од 04.04.2016. године, у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 46/16 од 04.04.2016. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је он власник стана бр. ..., у ... бр..., на .. спрату, по структури петособан, површине 179,56 м², који се налази у стамбено-пословној згради изграђеној на кп бр. ..., уписаној код Службе за катастар непокретности ..., у ЛН бр. ..., К.О. ..., као зграда број .., привремено одузет на основу решења Пои бр.5/10 од 10.02.2010. године, Виши суд у Београду, Посебно одељење, истражни судија, као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке, наведене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 162.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења побијане пресуде 04.04.2016. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 90.000,00 динара, Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из става 1. тог члана Закона пред другостепеним судом, које би могле да утичу на доношење законите и правилне одлуке, а на које ревидент неосновано у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, Виши суд у Београду, Посебно одељење, истражни судија, је решењем Пои бр.5/10 од 10.02.2010. године, усвојио захтев за привремено одузимање имовине од власника – окривљеног ББ, коме је, тим решењем, између осталог привремено одузет стан број .., у ..., у улици ... бр. ..., на .. спрату, по структури петособан, површине 179,56 м², постојећи на кп бр. .. ванкњижно власништво. У образложењу тог решења, наведено је и то: да се пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду, под бројем Ки П бр.39/9, против окривљеног ББ, почев од 09.12.2009. године, води истрага због основане сумње да је извршио кривична дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. КЗ, и неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ; да нису пружени никакви докази о висини законитих прихода власника – окривљеног ББ, те трећих лица, међу којима је и ВВ, ванбрачна супруга окривљеног. Тужилац је, са ББ, закључио уговор о купопродаји непокретности, оверен од стране Општинског суда у Новом Саду дана 13.11.2009. године, под бројем Ов1 ../2009, који за предмет има петособни стан бр. ..., површине 179,56 м², а који је ББ стекао на основу купопродајног уговора од претходног власника „Енергопројект – Високоградња“ А.Д. из Београда, по уговору овереном пред Четвртим општинским судом у Београду под бројем III Ов ../2007 од 31.05.2007. године и анекса тог уговора, овереног пред Четвртим

општинским судом у Београду под бројем III Ов ../2007 од 31.05.2007. године. У том уговору наведено је да је купац у посед описане непокретности ступио дана 15.01.2009. године, од када стан несметано користи за своје потребе, али да због објективних околности, боравка и рада у иностранству, није био у могућности „раније оснажити овај правни посао“. Тужилац је иначе ујак ВВ, ванбрачне супруге ББ, који тврди да је власник предметног стана као и новчаног износа од 15.000 евра, који је био у сефу у том стану, тако што је стан оставио на чување својој сестричници ВВ, а новац јој је дао ради подмирења трошкова становања.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да је тужилац власник предметног стана за који је, на основу закљученог купопродајног уговора, исплатио купопродајну цену и ушао у посед стана, док је одбио тужбени захтев тужиоца за утврђење права власништва на новчаном износу од 15.000 евра, за чинидбу, предају у несметану државину предметног стана и за накнаду штете на име изгубљене користи због немогућности издавања предметног стана, јер је закључио да тужена није пасивно легитимисана у односу на те тужбене захтеве тужиоца, пошто је предметни стан предат Дирекцији за управљање одузетом имовином, која има својство правног лица.

Другостепени суд је прихватио закључак првостепеног суда о непостојању пасивне легитимације тужене у односу на тужбени захтев тужиоца за чинидбу и накнаду штете, док је у односу на тужбени захтев за утврђење права власништва тужиоца на одузетом новчаном износу од 15.000 евра закључио да је исти преурађен и из тог разлога потврдио првостепену пресуду. Првостепену пресуду, другостепени суд је, побијаном пресудом, преиначио одбијањем тужбеног захтева тужиоца за утврђење права власништва на предметном стану, јер је закључио да је и тај тужбени захтев тужиоца, такође, преурађен.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да су тужбени захтеви тужиоца за утврђење, чинидбу и накнаду штете неосновани.

Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Сл. гласник РС“, бр.97/2008), који је важио у време када су одузети предметни новац и стан, у одредби члана 3. прописао је значење појединих израза који су у том Закону употребљени, тако што се, у тачки б., трећим лицем сматра физичко или правно лице на које је пренета имовина проистекла из кривичног дела, док се, у смислу одредбе члана 7. власником сматра окривљени, сведок сарадник, оставилац, правни следбеник или треће лице. Привремено одузимање имовине, прописано је у одредби члана 21. наведеног Закона, тако што о захтеву јавног тужиоца за привремено одузимање имовине, у зависности од фазе поступка одлучује истражни судија, председник већа, односно веће пред којим се држи главни претрес, сходно ставу трећем те одредбе Закона. Трајно одузимање имовине прописано је у одредбама члана 28-36 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, тако што је одредбом члана 33. став 3. тог Закона, прописано да ако је захтев усмерен на имовину правног следбеника или трећег лица, јавни тужилац износи доказе да је правни следбеник наследио имовину проистеклу из кривичног дела, односно да је имовина пренета на треће лице без накнаде или уз накнаду која очигледно не одговара стварној вредности, у циљу осујећења одузимања. Након тога, правни следбеник или треће лице и његов пуномоћни оспоравају наводе јавног тужиоца.

У конкретном случају, ради се о привременом одузимању имовине у поступку који је у току и који се спроводи на законом прописани начин од стране надлежног органа, због чега су сви тужбени захтеви тужиоца преурањени.

Тужилац у ревизији указује да предметни стан, који је привремено одузет окривљеном ББ, није власништво окривљеног него је власништво тужиоца. Међутим, власником се, сходно цитираној одредби члана 3. тачка 7. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, сматра поред окривљеног, такође и сведок сарадник, оставилац, правни следбеник или треће лице. Тужилац је, у конкретном случају, треће лице, а то је оно физичко лице на које је пренета имовина за коју постоји, у овом случају, основана сумња, да је проистекла из кривичног дела, а сходно тачки 6. одредбе члана 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. У тој ситуацији, тужбени захтев тужиоца за утврђење његовог права власништва на предметном стану, у односу на Републику Србију, је неоснован имајући у виду да је он треће лице у односу на које је, као евентуалног власника предметног стана, Законом о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, прописана могућност одузимања имовине за коју се основано сумња да је проистекла из кривичног дела (што је овде случај).

У ревизији тужилац такође указује да је погрешан закључак нижестепених судова да тужена није пасивно легитимисана за чинидбу и накнаду штете, имајући у виду да Дирекција за управљање одузетом имовином предметни стан држи у име и за рачун тужене, преко које тужена, на њему, има посебну државину. Та чињеница међутим, није од утицаја на одлучивање пошто се овде ради о привременом одузимању имовине у вези са кривичним поступком који је у току, па је правилан закључак другостепеног суда да су тужбени захтеви тужиоца неосновани. Из истог разлога је неосновано и указивање тужиоца на надлежност парничног суда за поступање у парницама ради накнаде штете због неправилног и незаконитог поступања свих државних органа, пошто се, у конкретном случају, тужбени захтев тужиоца за накнаду штете, у смислу одредбе члана 172. став 1. ЗОО, односи на део поступка, који је у току. С тим у вези, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео у смислу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић